

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADANÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

ANTIGUALLAS.

Diumenje vaig renyir ab la xicot... y qui 'n té la culpa es la confraria del Bon succés. ¡Mal succés, per mi!

Las set del vespre estaven si cau no cau, y á las set en punt nos haviam donat cita: ella viu al carrer de 'n Roca y havia de anarla á buscar per durla al saló de la Palmera. Nosaltres som aixis, cada diumenje 'ns deiarém l' amor ab los peus.

Venia de Gracia—han de saber que soch de Gracia, ja m' ho coneixeran ab l' istil—y per anar més depressa havia pres lo Rippert, que sempre ofereix un viatge més variat que la trania y á més val dos quartos mènors. Lo Rippert, de aquí a aquí trontolla, d' aquí a aquí vá llis, tot depén de seguir los rails ó de apartar-se'n; y ab aquestas variacions lo viatje es més distret.

Al arribar á la Plaça de Catalunya lo Rippert s' atura.

—Y are? pregunto jo.

—Hi ha professò, no 's pot passar, respon lo conductor.

—Un Rippert, es á dir casi l' ultima paraula del progrès, detingut per una professò? Y es aquest lo sigle de las llums?

—Sí senyor, vá dir un pasatger, miri, are las hatxas que han sortit del carrer de Tallers entran pèl carrer de la Canuda.

En efecte: la Rambla estava tancada de part á part.

Entre la méva xicot y jo, s' hi havia interposat una dobla renglera de cucurullas.

Pobra Quimeta pensava A n' ella si que l' hi déu anar la professò per dintre.

Y vulgas que no, plantifica't allá y contempla la professò.

Feyà molts anys que no n' havia vist cap, y jo 'ls asseguro que la cosa 'm vá distreure. Del mal lo menos.

Primer de tot los armats, ó millor dit, primer lo Capità Manaya. ¿Es possible que encare 's trobi qui vulga encarregarse de fer aquest paper? Oh, y diu que hi ha tants emprenys. Ab aquell casco de llauna que b' podria servir per ferhi bullir las cols per tota la companyia, plomero de caball de gala de cotxe dels morts; corassa ab antíquielas, sarrell d' espolsadors á la cintura, y á las eamas unes mallas de balarina grassa, que fan arrugas y genolleras, tot això rematat ab unes botas xocolateras... y fent lo pás ab una gran serietat, ja 'm figurava jo 'l tip de riure que s' hi faria 'l rey dels Zulús, si ho arribava á veure.

Darrera 'ls armats, á dugas filas, fent lo pas y picant tots á un temps ab la barra de las llansas, esperant l' hora de que la professò s' acabi, per anar á fer una visita á la Catedral... del carrer de la Lleona. L' exérbit sempre ha sigut aficionat á la barreja.

A continuació vè la gran moixiganga del sige. Creus, pendons y misteris, gent ab vesta y cucurullas.

Las vestas, per supuesto, totes de llustrina. Dels misteris no 'n parlèm. L' autor que vá ferlos vá morirse de por, al tenirlos acabats. Aixis ho contan las historias. Altres creubhen que vá ser un càstich de Déu.

L' assortament, es l' assortament del art.

La coronació d' espines, es la coronació d' espines de l' escultura.

Jo 'm feya creus al veure aquella sèrie de pastitzos. ¿Quin objecte tenen?

¿Impresionar? Donchs constí que fan riure. ¿Moure la devoció? L' impresió que produheixen es massa ridicul.

¿Ferir los sentits?... ¡Ah! l' únic que fereixen es lo bon gust.

Això podia succeir antigament... quan las belles arts eran sols patrimoni de algunes pocas personnes ilustrades. La majoria del poble llavors era cànida, y no distingia entre lo bonich y lo lleig, y colocat entre un mamarratxo y una estàtua, vacilava un moment y al últim se dicidia... pèl mamarratxo.

Pero avuy?... Avuy son á centenars los alumnos que cada any surten de llotje: tot los oficis que avants eran rutinaris, buscan avuy formes artísticas, y l' art ostentantse per tot arréu, fins nos surt pèls ulls. No hi ha res tant vulgaritat com l' art, en los nostres dies.

Tots los oficis han progressat, tots, mènors l' ofici de fer professors.

Y no dich res de las cucurullas. Un cucurutxo al cap y una vesta de llustrina lligada á la cintura... darrera, una qua: dos forats á l' altura dels ulls y un' alxa á la mà.

No han vist res més rebregat que aquellas vestas. La llustrina val poca cosa; pero en cambi 'ls que l' estolvian no la cuidan.

Y diuhen que portantla fan penitencia. Jo estich segur que si las ànimes anessin al cel ab cucurulla, lo primer que faria Sant Pere, seria tiràlsela á terra de una manotada.

—Fora disressas! diria l' home de las claus. La cucurulla, recort de l' Inquisició, es un tapabris. Dintre de una cucurulla hi caben totes las tacas.

L' home que 's vesteix de cucurulla, es que no gosa anar ab la cara descuberta. ¿Per qué?

Una observació. A la cantonada del carrer de la Canuda, al mèu costat, hi havia diumenje una xicotassa procedent de una certa casa de una de las travessías de per allá á la vora. Era una minyona ben proveïda en tota l' extensió de la paraula.

Donchs bé, si varen passar cent cucurullas pèl da-

vant seu, doscents ulls, relluhint á través de la llustrina ván miràrsela. ¡Oh santa devoció!

Fins crech que 'l que duya la verònica (devia ser andalús) le echó argunas verónicas, per veure si la treya del xiquero.

No se 'n s'hin: hi ha cucurullas sumament divertidas...

Calculin ab lo que 'ls explicó, de quina manera s' entenen y 's practican los actes religiosos.

Ab tot això vaig distreure'm, per espay de mitj'hora ó cosa aixís.

La profesó acabava de passar, y jo cap al carrer de 'n Roca. Me pensava trobar á la Quimeta vestida, á punt de anar á la Palmera y vaig trobàrmela ab bata. Ja s' havia trasmutat, cansada d' esperarme. Feya morros y tot. En tota la nit no vaig poderla convence de la méva ignorència.

Are vegin vostés si una professó com las que s' usan avuy dia, val tant sols un enfado de la méva Quimeta.

MIRANUS.

PER AVUY.

Los valents del Busilis quan s' han vist la pedregada á sobre s' han arronsat.

Tantas bravatas, tantas amenassas, tant que farém y que diré al últim s' ha tornat aygua-poll.

Ja 's coneix qu' en aquell periódich hi há un paísá de don Jozé Maria: molta llengua y pochs fets.

Lo número del dissipate passat venia fet una llàstima.

Ni las mans balbas, al fort de l' hivern, fán més mala lletra. ¡Quina cosa mès sossa! Jo crech que algun delegat del govern los hi vá embargar la poca sal que tenian. Potser l' humitat dels xáfechs d' aquests dies la vá fondre.

La veritat, ja hi havia en ell conatos de fer riure; pero no passavan de conatos. Dupto que cap lector se prengués la molestia de torce 'ls llabis: y si 'ls autors reyan al escriure aquelles ratllas desgraciadas, era per forsa... y encare ab la riatlla del conill, que no n' hi ha pas un' altra de més llàstima.

En fi, escorpins, avuy vos coneixém: verinosos ab los que no s' hi tornan: are, davant dels que 'us pegan, vos mosseguéu la qua.

Per la nostra part suspeném las garrotadas; pero sense deixá 'l bastò, per lo que puga ser, dispositos á fer servir sempre que 'ls escorpins se propassin.

Y avuy, que fins á cert punt los escorpins nos deixan en vaga, hém de demanar als nostres lectors cent mil disculpas, si contra la nostra costum, hém hagut de valernos momentàniament de un istil y de unes formes

que no soLEN ser los nostres, sino 'ls que usan los escorpiNS, objectes dels nostres atacs. A tal enemich tal tática.

Registri's la colecció de la Esquella y vègis sí en las moltas vegadas que hém hagut de rompre llansas ab algú, ho hém fet en semblants termes. [May!]

Tenim sempre la cortesia per norma; pero contra 'ls que 's propassan, també sabem propassarnos. Fins ho considerem com un deber.

Ab això queda dit que no hém de permetre are ni may que vingan aquí a predicar moral y a murmurar del próxim, y a insultar a personas dignas de respecte, certs tipos que per més que vulgan conservar l'anónim, son prou coneguts, perque s'apaga tothom que lo millor que poden fer, es confondre's entre 'l vulgo, perque 'ls que saben qui son s' olvidin d'ells, y 'ls que no ho saben, no tractin de coneixirs.

No es insultant à tort y a dret y fomentant l'asquerosa maledicencia com se pagan los deutes de l'hospitalitat.

Tingan'ho entés los escorpiNS forasters.

Una cosa volém consignar, avants de deixar la ploma, y es que no 's crega ningú que haguém tractat de sortir a la defensa propria. Som prou coneguts de tot-hom y las nostras accions han estat sempre a la vista de tots, perque pugan fernes cap mella las pinsades de aquests escorpiNS, que no son fills de Catalunya.

Avants de qu'ells nos ataquessin varem atacarlos nosaltres.

Perqué?

Perqué estimem la reputació de Barcelona; perque respectem l'honra y l'mèrit de moltas de las personalitats ofesas... y finalment, perque si una cosa al mon nos inspira despecti, es la cobardia del que ataca ab reticencies, y no presenta la cara.

La prempsa catalana, fins are, no havia caygut en un extrém, que si repugna a tothom, ha de r pugnar més que a ningú, per decoro del gremi, als que 'ns honrem exercint la carrera de periodistas.

P. DEL O.

UN NEN.

—Si n'hi ha un tip de las cosas d'aquest mon!

—Pobre senyor Naset, després de l'alegria l'estrall. Vés lo primer després de sis anys de casats, y ab aquest susto, 'ns pensavam que s'hi quedava.

—No es estrany, tardant tant temps, sempre m'ho vaig pensar.

—Calli, dona, jo també ho vaig di' al de casa: la Carmeta del quart pis nos donarà un que sentir, pues per aquestas coses es necessaria resistencia.

—Ja ho pot bén dir; aquí 'm té a mi que soch de bastant bon rejet y cregui que 'ls parents se pensavan que no 'n sortiria y ella... jay pobretat!

Aquesta conversa la tenian quatre vehinias en un quart pis del carrer de la Cera a casa 'l senyor Naset que tenia la dona de part y que aquell dia ab l'amohino y l'susto, ni ménos 's recordà de desdejuntarse. Lo cas no era per ménos.

—Y l'metje que no ha vingut? pregunta una.

—Lo metje, perqué? No hi ha la llevadora? Y qué millor metje que la senyora Rosa, aquella d'aquí 'l carrer de l'Hospital y fora receptas y putingas?

—Ay si si, filla, jo quan vaig tenir l'últim, y a fé que vaig arribar bén mala, fins a les portas de la mort, me van sagramentar, vegi, ... Res de metje, l'home 'm deya: Mira, don Ramon ja 't coneix... yo ca, ca li vaig di, no sigas parfadiós, y ja ho veuen estich sana y bona, com una rosa.

En això trucaren a la porta y anant a obrir una d'elles entrà la senyora Paula, la del primer pis, ab la sèva neboda, una noyeta d'uns catorz' anys que fa bitllas.

—Vejin, diguè la senyora Paula, no 'n sabia res: si no m'ho arriba a dir aquesta, estich segura que 'l batjavan sense haverne esment.

—¿Y com ha anat? pregunta la noya de las bitllas, jha anat bét?

—Ay filla, no s'ho pot pensar pas: nos crèyam que no 'n sortiria; pero are, vamos, está més assossegada.

—¿Y la criatura?

—Bè, grassa. Si la veyan dona gust de mirá. Sembla un formaije.

—Al ménos! Y 'l senyor Naset?

—Pobre senyor Naset, ni que ho haguès passat ell... testà més atropellat! Tant que li hém fet pendre una tassa de brou de pá que portavam per ella, y com no havia dormit en tota la nit, ab lo tip de corre, d'avivar als parents y la llevadora, feya unes ulleras que jvamos!... are s'ha tirat al llit que li hem parat al quart dels més endressos.

La llevadora sorti de la sala tota atrafegada ab la mantellina tirada enrera per anar a buscar una tassa de camamilla y fou enrotllada per totas, preguntantli a la vegada: ¿Com està? Li ha passat la basca? ¿Qué necessita alguna cosa?

—Com ha de estar santas cristianas! Més débil que

no té forsas per res: si allò ha sigut una basca de mitj' hora al ménos.

—Vol que li donguem alguna cosa?

—Mirin, are li donaré una tassa de camamilla per entonarla, y vostés cada mitj' hora n'hi donan una de brou de pá; y a la criatura, si plora, allà sobre la calaixera trobarà una emolla qu' es aigua de malvas, plantatje y xarop de xicoyras, ni 'n donan una mica. Jo me 'n vaig fins aquí 'l carrer de la Cadena a assistir a una malalta y ja tornaré més tard.

Y se 'n anà tot depressa, tirantse la mantellina a la cara y encarregantlas que no la fessen enrahonar.

La senyora Gerònima que es la vehinia del segon pis, se fica a la sala de la partera per si volia alguna cosa y las demés la segueixen de puntetas:

—¿Y donchs qu'hem de fer senyora Carmeta? ¿Qué no vol fer bondat? li digué ab la sèva véu de pescatera, que al sentirla, la criatura va comensar a plorar que feya enternir.

—Jo per mi prou, contestà la senyora Carmeta pro... calla fill, calla... mira que la mama l'estima... Are s'ha despertat.

—No vol di res: millor, torna la senyora Gerònima; no convé qu'estigan massa ensopits: després semblan en sopa y dorm: miri li daré una tirada d'ayga de malvas, y veurà com calla. Apa, tè, prenda qu'es bo bo... Véu com calla? Si jo 'ls entenç las maulas... Ja veurà deixaix per mi.

—¿Y com está senyora Carmeta? li preguntà la del primer pis que no pot sufrir que un'altra tinga la paraula. No se 'l deu pas voler criar.

—¿Qué se 'l ha de criar l'angel de Déu si 's moriria sense dir Jesús?—respon 'l'altra—lo que té de procurar primer de tot, es cuixar-se: després ja 'n parlaré.

—Ay, fa ella, 'm sembla que 'n tindrà per temps!

—Calli, dona, poch a poquet... Miri jo, quan ho vaireig estar de la primera, pensava que tindrà de fer llit un més al ménos y en vuit dies jay senyor! com si res haguès fet.

—Doncas lo portarà a dida, tornà la senyora Paula.

—No ho fassa pas, salta un' altre, perque miri, al meu tot li va venir de la dida: li va caure del llit y per no rebre un sufoco no va dirnos res, y 'l nen 's posa malet, malet y més mal, y miri, al cap de sis mesos, se va morir sense adonárno-sen.

—¿Y qué tenia? No ho van saber?

—Prou, nosaltres nos creyam qu'era una *inirritació*; pero un que ha fet unas curas molt bonas, qu'està aquí 'l carrer de l'Aurora, 'ns va dir qu'estava desconjuntat de totes las costellas.

—Ay lo fill meu, qué devia patir!

—Si va patir? Diguimho a mi. Si 'ns vem gastar més de tres cents duros ab la sèva malaltia. Aquella criatura se 'ns en va dur tota la nostra pobresa.

—Y las sèvas cunyadas que no la venen a veure?

—Ja deuran venir: en Naset las ha anadas a avisar.

—Perque, vamos, necessita algú que la cuixi; pero sigui molt mirada ab qui 's fica a casa, perque després se troben a faltar coses y ningú sap qui ho ha fet, y no ho dich per agraviar a ningú.

—Oy, ab això si que té rahò: jo tenia una dona que 'm va enviar una mare de llet de la Riera baixa, y després de colatxos, gorretas y deman... nos ne varem trobar a faltar una pila, perque de roba de criatura n'estava molt bè, perque soch d'un natural que no 'm dolen los punts, y las mans, gracias a Déu, nos las envejo a ningú.

Aquí trucaren a la porta y entraren las dos cunyadas que treballan a ca 'l Erasme y al veure a tanta gent dins del quarto digueren:

—Ja veurán, are, si fan l'favor, la Carmeta reposarà una mica. Si volen conversar passin al menjador perque ja saben que la *trancalitat* ho fa tot.

—Oy ja té rahò, sinó que com 'ns en anavam nos hem vingut a despedir y a oferirnos, diguè la senyora Paula.

—Moltas gracias, si per cas ja las avisarem.

—Bueno, doncas estiguin bonetes y fe 'l cor fort senyora Carmeta.

—No atalayarshi.

Y s'en anaren llenant verí contra las cunyadas que las havian sufocadas d'aquell modo.

—Ja veuran, deya la senyora Gerònima, ab alguna cosa s'ha de coneix lo que son.

—Y qué vol que siguin; acostumadas a la fràbica no saben distingir allà hont se troban.

—Jo quan las he vistes, tant desmandadas, ja m'han caygut de tot arréu.

—Calli dona, sinó pèl sinò, ja las hauria pentinades jo de bona manera.

—Lo qu' es a mi poch m' hi tornarán a veure.

—Ni a mi tampoch, per més qu'estiguí convidada al bateig.

—Ay no no, d'allà hont me 'n treuen un cop, no tenen treball de tornamen a treure.

—Estiguin bonetes.

—Bueno, passarho bét.

Y s'separaren ficantse cad'una a casa sèva, esperant que las cunyadas s'en anessin per anar a fer un'altra visita al nen.

MISTER JHONSON.

LO DROGUER.

DEDICADA A MON AMICH EN JAUME MESTRES.

Per avansá algun dinar
pensant viure alegrement
vaig posarme a dependent
d'un ja molt antich droguer.

Jo pensava, això es la nata
per viure alegre y distret;
pero amig, veig que 'l trèt
m' ha sortit per la culata.

Com l' amo casi may hi es
sent tot sol a la botiga
qui carrega ab la fatiga
sé jo, so's jó y ningú més.

Sempre detrás del taulell,
tinch de menjá a esgarrapadas,
perce 'us dich que las criadas
me fan capgirà 'l cervell.

Quan som a mitj' dematí
(qu' es l' hora que més m' amolo)
sols pensanthi ja tremolo
per lo que m' ha de succehi.

Las raspas de tot s'olvidan
festejant ab lo xicot,
y després jo ho pago tot
perque en sent aquí ja cridan.

Cuyti, pòsim macarrons.
—Jo vull arrós...

—Jo vull betas.

—Jo pinyonet y estrelletes.

—A mi fideus dels més bons.

—Jo tres unsas de farina.

—Cuyti despatxim qu' es tart.

—Y las pansas? ja fà un quart
que m' espero: això amohnina.

—Vaja, home, pésim l'arrós
ves si 's fà tart com ho faig..

—Si no 'm despatxa me 'n vaig.
—Quin dependent més calmòs!

—Martí, despatxim a mi.

—Primé soch jo Martinet.

—Martí, qu' es 'm vol fer l'arquet?

—Que no 'm despatxa Martí?
—Miri ab mi s'ha descontat,
aqui hi falta un ral.

—Qu' es 'm dòna?
si aquesta pessa no es bona.

—Ja sap lo que m' ha donat?

—Ara 'm fa la 'l sucre roig;
Y jo cremat d'unas y altres,
penso a mi 'm sobreu vosaltres
per ferme tornar mitj boig.

—Quin bullici! quin mareig!
Allò ja no es droguera,
jo crech que tothom diria
que allò no es més qu' un safreig.

Totas volen ser avants
y movent escàndol gosan,
pero lo qu' es a mi 'm posan
un cap com uns tres quartans.

L' altre dia a una vehinia
distret ab la gran fassessia,
vareig donarli magnessia
en lloc de darli farina.

—Si me 'n va aixar de rahons!
Per poch ab mi s'abraona:
figureus, era la dona
d'un cabó de polissons.

Es dir que per tots costats
tinch crifs per més que m' afanyo.
Si fins jo mateix estranyo
com no faig més disbarats.

Y després que tant t' amohninas
y ho tens tot lleset y arreglat,
te surt lo ciri trencat
d'haver de fer paperinas.

Quan ja prou de fetas n'hi há
perque no descansis massa,
lo pot, lo paper d'estrassa
y a fer xavos de safrà.

Del arrós tinch de fer tràs,
tinch de mòlder lo café,
la botiga y 'l carré
tinch d'escombrar cada dia.

Y 'l que m' ompla més las calsas
y 'l que 'm té més empipat
es que ab un mes m' han donat
tres naps y set pelas falsas.

L' amo ja 'm v' dí: —Això queda
per quan tú 'l més cobrarás.
D'aquest modo n'apendràs
de coneixer la moneda.—

Gangai 'l mes a can Pistrats;
ves si es deliciós això:
dèu monedes de llautò
sis ó set rals més y en paus.

En si, vaja això no es viure,
treballo y perdo dinés:
Si al menys l' amo m' ajudès;
pro cà, may toca una lliura.

Jo ja

ESQUELLOTS.

Ja tenim à n' en Massini à Barcelona.
Massini l' celebre tenor, que té una mina d' or à la garganta. Cada nit que surt à cantar guanya un capítal.
Segons m' han dit, ab lo que guanya cada nit, podria redimir tres quintos.

La temporada del Liceo que s' inaugura demà passat, dia de Pasqua, promet ser brillantissima.

Barcelona té febre de sentir al gran artista.

Y l' gran artista té febre d' endurser los diners de Barcelona.

Las notes sortirán de la sèva boca y s' fonderán per l' espai. En canvi 'ls duros sortirán de las nostras butxacals y s' ficaran à las sèvas.

—Quànt es l' entrada? pregunta un filarmònic.

—Cinch pessetas.

—Home, es massa.

—Vol callar? es Massini.

Los tintorers ván declararse en huelga, la setmana passada.

Se compren molt bè.

Ab aquestes notícies que are corren sobre la ditxosa mà negra, van voler estar uns quants dies sense treballar, per veure si las mans se 'ls emblanquian.

Ha sortit un nou periòdic que s' titula *La Bugadera*.

La qual bugadera ns sà saber desde l' primer número, que nosaltres l' hi som antipàtichs.

Se comprén molt bè.

Com que no tenim roba bruta per donarli, de aquí neix l' antipatia de la bugadera.

Ja ha comensat à funcionar lo Judici oral y públic.

Vá estrenarlo un fulano, que trobantse dintre de una casa d' empenyos del carrer de Xuclà, aixis que 'ls amos ván adonar-se 'n, vá despenjarse pel balcó.

En sent abaix ván agafar-lo.

Lo mès bonich es que deya:

—Si, jo era à la casa; pero no entenç com hi he anat à parar. M' hi trobat à dintre sense saber com. Pero jo soch un home honrat y no duya cap mala intenció.

—Ah tontol! Aquesta si que no passa.

Si hagués dit que la sèva dona l' havia dut à emprenyar, encare...

Y à propòsit del judici oral.

Varem notar que alguns acusats y no pochs testimonis, obligats à parlar castellà, no se sabian treure las paraules de la boca.

Nos sembla que seria convenient que al qui tinguerès dificultat d' expresar-se en castellà, se l' deixés parlar català, comunicantse ab lo president per medi d' intèrpret.

Dihém això perque com més s' enraconi, millor per l' esclariment dels fets.

D' altra manera l' judici oral y públic serà ventatjós pels castellans.

Y si algun dia hi ha d' anar, per exemple, algun rector del *Busilis*, com que tots son castellans, tindrà una gran ventatje.

Diumenge passat à la Plaça de Toros varen fer barallar un gos ab una pantera.

No han vist res més repugnant que aquest espectacle. Lo gós vá sortir de la brega ab lo cap tot plé de sanch. La pantera—una pantera casulana—dos dies després de haverse barallat moria.

Lo públic vá divertir-se extraordinariament.

Y l' autoritat no vá posar cap multa als promovedors de aquest espectacle.

Dissapte passat, benedicció del cementiri nou.

Cementiri progressista pur. En lo plano no han vist res més grandios. Tot està previst, tot està estudiad. Hi ha sepulturas per tots los gustos, seccions per totas las religions, espays per totas las fortunas.

Fins hi ha calendari americà pels pobres: 366 nixos grans, un per cada dia de l' any, per donar sepultura als pobres. Al cap de l' any, dia per dia, se 'ls vá extirrant. De manera que destapar un ninxo serà com treure un full del calendari americà.

Pero totes aquestas hermosuras están pintadas sobre l' paper.

Are sobre l' terreno... progressista pur.

Sobre l' terreno tot es provisional.

La capella, lo dipòsit, los ninxos, lo porter, en una paraula, tot enterament.

De cementiri per are no hi ha més que las ganas de construirlo.

Se m' assegura per bon conducto, que la cosa está tant atrassada, qu' encare s' ha de adquirir la major part del terreno.

Succeheix allò de sempre tractantse de progressistas, posan la primera pedra y se 'n ván à dinar, com si haguessen fet una gran cosa.

Aquí no hi han posat la primera pedra; pero hi han posat lo primer cadáver.

* * *

Barcelona vā conmoure's.

Lo cadáver que vā estrenar lo cementiri, se deya en vida Fontrodona.

¡Fontrodona!

Afortunadament no era don Ignasi, qual mort hauria sigut una desgracia irreparable... per l' art de la caricatura.

Don Ignasi viu y diu:

—No m' ha arribat l' hora... Encare 'm sento ab forças per enterrar à tot l' Ajuntament d' en Rius y Taulet.

De las voltas de Santa Maria del Mar, vā desprendre's aquest diumenge un tros de guix, produint una gran alarma entre 'ls fiels allí reunits per oir missa.

Francament, no sé perque 'ls fiels han de alarmar-se de aquest modo.

—Hi ha, per ventura, una sort més gran per un bon cristià, que la de morirse dintre de l' iglesia?

Un miracle:

Una senyora que resava devotament davant del Sant Cristo de Lepanto, duya cinquants duros dintre del sach-de-nit.

Acabà l' oració y mirà l' sach-de-nit.

Los cinquants duros havian desaparegut.

Consolí's la bona senyora. Algun poder sobre-natural vā ferli l' obsequi de tréureli aquell pés de sobre, tenint en compte que la pobresa es la primera condició per anar al cel.

Una anècdota que pinta l' carácter anglès.

Tornava un vapor de Nova York, quan tot plegat lo marinier de guardia, crida:

—Un home à l' ayuga.

Lo capitá exclama:—*Stop!* Y l' vapor se para.

Quan tothom se creya que tiraria un bòt al ayuga per anar a pescar al infelis passatger, lo capitá pregunta al contador de bordo:

—Aquest que ha caigut havia pagat lo passatge?

Lo caixer respon afirmativament.

—Donchs en marxa, crida l' capitá.

Y l' vapor segueix endavant.

QUÈNTOS.

Las criatures del dia!

En Lluiset té sis anys no més y s' está abocat à la barana del sortidor del jardí de casa sèva dihent renechs y cosas lletjas.

La sèva mare l' sent, s' escandalisa y l' reptà.

—Per qué dius això, vejam?

En Lluiset respon:

—Com que hi ha una pila de peixos que son blanxs, ho feya per veure si s' tornarian rojos.

Una broma.

Hi havia un sort que vā anar à ca 'n Clausolles à comprars una *trompetilla* acústica.

L' home arriba tot content à la dispensa ab la *trompetilla* posada; pero 'ls seus companys ja s' havian cingut, de manera que quan duya la *trompetilla* parlavan ab véu baixa, y quan se la treya cridaven.

—Ay, ay! qu' es estrany... feya l' pobre sort.

Fins que al últim, cremat hasta l' punt de dalt se 'n anà à n' en Clausolles, cridant:

—Qué m' ha venut aquí!... qué m' ha venut?.... Ja pot tornarme 'ls quartos, que aquesta *trompetilla* es més sorda que jo.

Un pintor havia fet un quadro que duya l' següent títol:

«*Lo tribunal dels Déus en Venecia.*»

—Home, observá un curiós que permet ferli una petita observació?

—Ab molt gust, digui.

—Cóm pot ser *Tribunal dels Déus*, si en lo quadro no hi ha més que nou figures?

—Té molta rahó; pero ja ho arreglaré.

—Anyadinti una figura?

—No senyor, modificant lo títol del quadro. Desde llavors lo posá en la formn següent: «*Lo tribunal dels Déus, deliberant sobre l' ausència de un dels seus individuos.*»

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Pretèn à la *Dos-primeras* qu' es una nena tres-tres un jove d' Esparraguera qu' en la *Tot n'* es molt entès; y segons conta la *Hu-quarta*, ja sa prima ha demanat à sa *hu-doble* donya Marta y s' casaran molt aviat.

PEPET SIMPÀTICH.

II.

Un que ja en *total* estava digué un renech dels mésverts, y un *total* que allí hi havia al sentirlo l' hi digué: —*Hu-tersa* que *dos-primeras* y molt, qui aixis diu renechs.

SUINFLA Y BUTAYET.

MUDANSA.

Lo malalt se sol queixá

del *total* posat ab a; l' abella molta 'n sol fè de *total* posat ab e; sempre un número vol d' *total* posat ab i; si 'l moliner té llevó, total; pro posat ab o.

ESAIN.

PREGUNTA.

En què se sembla una persona quan en lo teatre té l' ùltima butaca ab una dona lle'tja?

TRAFALEGAR.

QUADRAT NUMERICH.

• • •

• • •

• • •

Omplir los pichs ab números que sumats horisontal, vertical y diagonalment dongan lo resultat de 20.

APIT Y BRÓUIL.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1 2 3 4 5 6—Nom de un general.

4 5 3 2 6—Fruit adaptable à dit general.

3 2 1 5—Qualitat que 's pensa tenir y no té.

1 2 4—Una cosa que té vuida.

4 2—Lo que 'l fà ser panarra.

2—Vocal que pronuncia sovint.

MERO (COMPANY DE 'N QUICO.)

ROMBO.

• • •

• • •

• • •

Omplir los pichs ab lletras que digui la primera ratlla: una consonant; la 2., una planta; 3., un poble; 4., nom de home y 5. una lletra.

TRANQUIL ESPARVER.

GEROGLÍFICH.

PIS

LIS

I

III

I

E. Rosés.

SOLEUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Cos-te-lla.

2. ID. 2.—Mo-re-ra.

3. MUDANSA.—Farà-Fera-Fira-Fora-Fura.

4. TRENCA-CAPS.—Molins de Rey.

5. ROMBO.—LL

LL U M

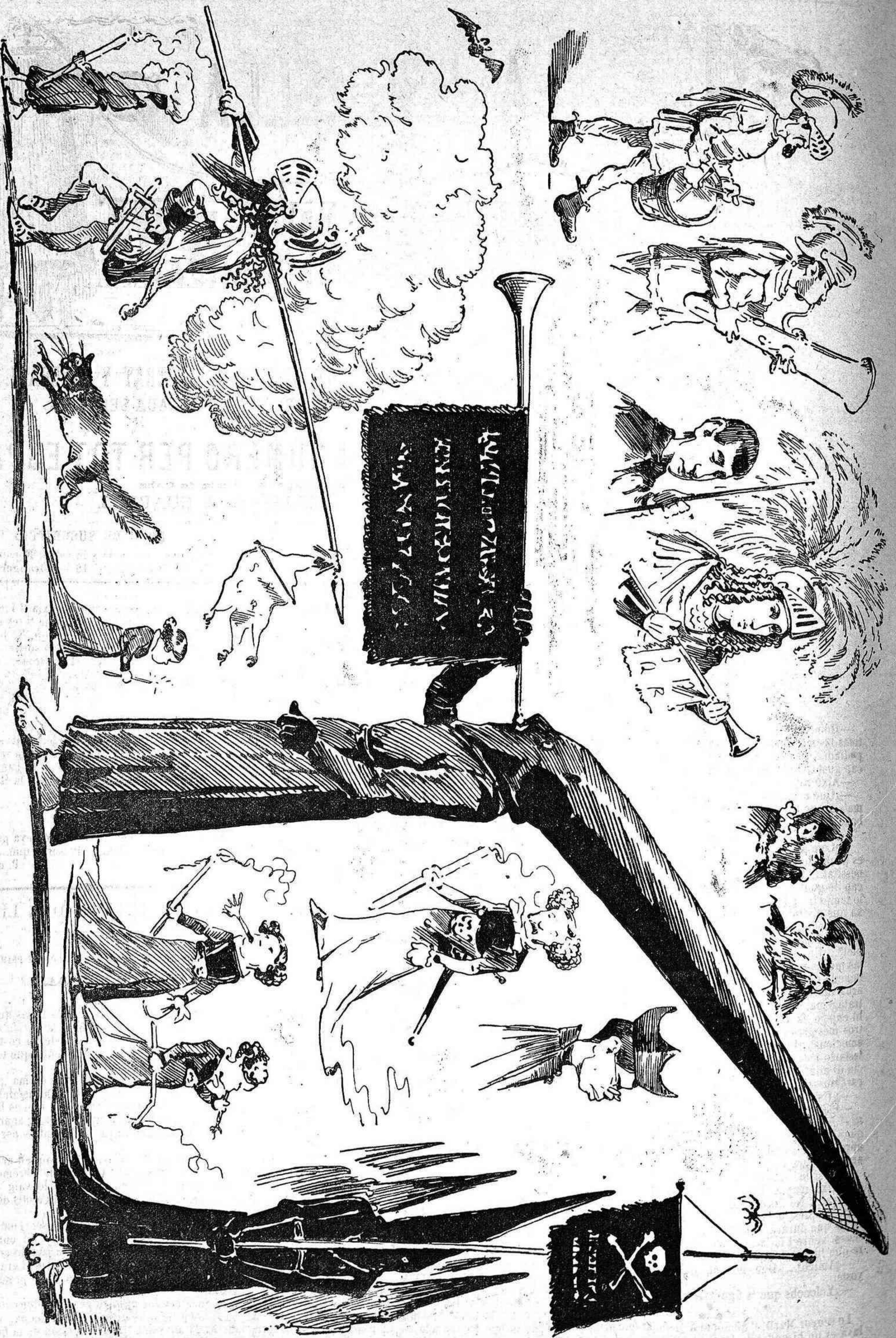
LL U C I A

M I LL

A

6.

DOBAS DE LA SENNEA.

Pavanasy poca-soltasy pavanas,

aquest any lo Carnestoltes
s'atrasat de set setmanas.